

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4982/2022
18.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Маглић, адвокат из ..., против туженог ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2768/22 од 07.09.2022. године, у седници одржаној 18.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2768/22 од 07.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2768/22 од 07.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2919/2021 од 25.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.09.2018. године до 27.10.2020. године исплати износ од 306.200,00 динара, са законском затезном каматом од 01.03.2022. године, као и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 73.904,87 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до дана вештачења, за период од 01.09.2018. године до 27.10.2020. године и да се тужени обавезе да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 2.850,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2768/22 од 07.09.2022. године, одбио жалбу и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 2919/21 од 25.03.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада, у угуженом периоду. Побийана одлука не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.04.2016. године о праву на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла које имају сви запослени, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, осим ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, имајући у виду да је, у конкретном случају, послодавац, својим општим актом утврдио услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла. Ревизијом тужиоца се уствари побија правилност утврђеног чињеничног стања у погледу места његовог пребивалишта, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. С`тим у вези, тужилац уз ревизију није доставио другачије одлуке судова донете у истој или сличној чињенично-правној ситуацији, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 22.10.2021. године а вредност предмета спора је 306.200,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић